

[Indenrigsministeren]

sit vedkommende siger, at han gerne vil se væk fra alt det formelle. Jeg er også ked af, at det bliver sagt af andre ordførere, at de formelle juridiske spørgsmål, den mere akademisk prægede diskussion, de formelle detaljer nok er noget, vi finder ud af.

Men jeg er endnu mere ked af, at andre ordførere har sagt, at en lov altid fortrænger en tidligere lov, og dér er i hvert fald en fundamental misforståelse. Det, vi diskuterer i dag, er ikke et lovforslag, det er et forslag til folketingsbeslutning, der pålægger en minister at sikre noget ganske bestemt, uden at ministeren samtidig får de beføjelser, som i en virkelig kritisk situation kan være nødvendige. Dette er ikke et lovforslag, det er et forslag til folketingsbeslutning, og det er derfor, jeg indstændigt har bedt om i mit første indlæg, at man forstod den problematik, der ligger i det, selv om den forhåbentlig ikke vil vise sig at være en reel problematik i den pågældende sag. Jeg synes, det er betænkeligt, når medlemmer af folketinget mener, at det, de er gået ind for, er en form for beslutning i folketinget, der forandrer de beføjelser, jeg hidtil har haft. Sådan måtte jeg forstå det, der blev sagt fra i alt fald en enkelt ordførers side.

Derfor må jeg sige til hr. Arne Melchior – ikke for at være kontrær, ikke for at være uvillig, ikke for at være imod de to hospitalers beståen, for det er jeg ikke, jeg er for – at jeg må virke inden for de beføjelser, jeg har, og de beføjelser bliver ikke ændret eller stærkere af en eventuel vedtagelse af dette forslag til folketingsbeslutning.

Jeg er altså ked af, at man har talt om disse ting, som om det var noget formelt, noget akademisk, noget, man kunne overvinde. Jeg regner med, at vi kan komme helt uden om det i kraft af de forhandlinger, der føres i øjeblikket imellem de tre sygehuskommuner. Jeg regner med, at man vil leve op til de forpligtelser, man ved beslutningerne i hovedstadsrådet og ved den grovskitse, vi har talt om så mange gange i dag, har påtaget sig. Men jeg synes, det er rigtigst af mig at sige, at hvis ikke man vil det, så må folketinget, hvis jeg skal kunne gennemtvinge en løsning imod sygehuskommunernes opfattelse, give mig andre beføjelser end dem, jeg har i øjeblikket. Sådan ligger det.

Men det er alt sammen ting, som vi kan tale om i udvalget, for jeg er meget optaget

af, at vi ikke går fejl af hinandens hensigter i denne sag. Der har været optakt til det, ikke i salen i dag, men udenfor, og jeg tror, vi alle sammen må være interesserede i, at vi ikke går fejl af hinanden.

Jeg vil gerne afslutningsvis gentage, at jeg må konstatere, at der er enighed om, at grovskitsen med de mindre ændringer, den er udtryk for i forhold til det bestående, skal ministeren søge at få gennemført. Ministeren har for sit vedkommende sagt, at kommer det til en egentlig konfrontation imellem sygehuskommunerne og ministeren, så har ministeren ikke i dag, som lovgivningen er, de beføjelser, som skal til for at gennemtvinge en ganske bestemt løsning. Jeg har kompetencen til at nægte noget, jeg ikke kan anerkende, men at tvinge en bestemt kommune til at betale for senge på et bestemt hospital, ligger uden for mine beføjelser.

Jeg er ked af, at jeg har følt mig nødsaget til at sige disse ting, for det kan virke, som om jeg alligevel er halvhjertet. Det er jeg ikke, men jeg føler ikke, det er rigtigt af mig uden videre at sige, at som beslutningsforslaget ligger, er det da i orden, når jeg mener at vide, at når vi kommer til det ganske væsentlige, om jeg rent faktisk kan gennemtvinge disse ting med de beføjelser, ministeren har, også efter en eventuel vedtagelse af beslutningsforslaget, så kan jeg ikke gennemtvinge det i den kritiske situation, som jeg håber ikke kommer til at foreligge, og som jeg egentlig heller ikke tror kommer til at foreligge.

Sagen kunne give anledning til mange refleksioner med hensyn til ansvarsfordelingen inden for sygehusområdet i hovedstadsområdet, men jeg har sat mig for, at jeg ikke på nogen måde i dag vil lægge op til en diskussion om det, uanset hvem der har forsøgt at provokere mig til at gå ind i en diskussion om sygehusplanlægningen i det københavnske område. Jeg deler ganske det, der er sagt om sygeplejeskolen. Jeg er helt enig i det, der siges om de to hospitaler, om, hvor velfungerende og fortrinlige de er, hvor godt de virker, om det rigtige i at opretholde dem. Men folketinget må altså tilgive mig, at jeg er nødt til at gøre opmærksom på, hvor grænsen for de beføjelser jeg har, ligger, og det er det, der for mig har været vigtigt.

(Kort bemærkning).